

§. I.

N rebus a communi hominum sensu paulisper remotis, & quarum veritas ex obvia cuique experientia non statim percipitur, dubium semper & in utramque partem anceps vulgi juxta Doctorumque consuevit esse Judicium. Prout enim quisque Ingenii acumine, judicandi prudentia, proprio rerum usu præstitit, & liber a præjudicatis persuasionibus, tum etiam levitate rejiciendi quæcunque, stultæ

Difficile est, de rebus abditis, qualis est existentia spectrorum, judicare.

credulitatis prætextu, aut secus animo compositus fuit, vel rectum de re non omnium conspectui exposita formavit Judicium, vel omnia temere, approbavit, vel præcipiti lapsu tanquam cum errore conjuncta, & ex Plebis stupore profecta, universum damnavit. Nullum fortassis unquam evidentius in ejusmodi Argumento exemplum extitit, quam Doctrina de Existentia Spectrorum. De qua tam variæ sunt hominum sententiæ, nostro imprimis tempore, aliis hoc, aliis istud statuentibus, ut, quid tuto amplectendum, quidve rejiciendum sit, ne Veritati vis inferatur, non minus hodie quam olim disceptetur. Quam in rem §. fin. hujus schediasmatis longo ordine diversas diversorum Autorum sententias de spectris dæmonumque operationibus commemorabit.

§. 2. Non inutilem proinde Operam nos impendisse existimabimus, si quid circa Spectrorum doctrinam statuendum, ac inde justum sit recto rationis ductu, a nobis explicetur, ne in dubium vocemus ea, quæ negari nequeunt, vel amplectamur ejusmodi opiniones, quibus ratio & sanus sensus contradicunt. Frustra vero de rei effectû aut operationibus disputabitur, nisi rem existere, prius doceatur. Contra si Veritas, quantum fieri potest, solide demonstretur, falso de hac concepta opinio Hominum facilius emendabitur.

Utiliter tamem de illis disputatur.

§. 3. Ut recto justoque ordine procedamus in proposita quæstio

Quæstio,

A

ne